

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Terezou Landfeldovou
sídlem Vítězná 734/11, Liberec

proti

žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2020, sp. zn. X
takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 2. 1. 2020, sp. zn. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 6. 6. 2018, sp. zn. X, č. j. X, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení změny stavby – přístavby k objektu čp. X na pozemku p. č. X v k. ú. X
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh řízení, zejména popsal, že jeho předchozí rozhodnutí v téže věci ze dne 26. 11. 2018 bylo zrušeno rozsudkem zdejšího krajského soudu ze dne 30. 8. 2019, č. j. 59 A 9/2019-50, neboť nebyla dostatečně vypořádána odvolací námitka žalobce týkající se výskytu žalobci vytýkaných stavebních prvků na okolních stavbách. Předchozí nesouhlasné závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „AOPK“) ze dne 4. 4. 2018, resp. na něj navazující potvrzující stanovisko nadřízeného orgánu, jímž je Ministerstvo životního prostředí, bylo proto v důsledku rozhodnutí krajského soudu doplněno.
3. Ministerstvo v původním potvrzujícím stanovisku ze dne 11. 10. 2018 souhlasilo s postupem AOPK, která v rámci posouzení záměru žalobce hodnotila celkový vzhled Lesní chaty, již se řešená změna týká, a konstatovala zde již existující neodsouhlasené prvky snižující krajinný ráz. Řešený záměr je za hranicí kompromisu zejména z hlediska hmoty stavby. Vyzděním suterénu se mění půdorys stavby, který ustupuje od tradičně jednoduchého tvaru. Závazné stanovisko AOPK bylo žalobci doručeno vhozením do schránky, navíc již od r. 2010 žalobce znal názor AOPK, že přijatelná je pouze varianta lehké dřevěné terasy bez vyzdění. Žalobce nežádal AOPK o stanovisko před zamýšlenými stavebními úpravami, ale až v souvislosti s řízením o dodatečném povolení již provedené stavby. Ministerstvo nepovažovalo závazné stanovisko AOPK za nepřehledné, zbytečně obsáhlé či nepřezkoumatelné. Neshledalo ani rozpor postupu AOPK s § 4 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, neboť její starší souhlasné stanovisko ze dne 19. 4. 2010, č. j. X, se týkalo jiného záměru, když akceptovalo vybudování přístřešku s terasou u hlavní budovy Lesní chaty, a to na dřevěných podpěrách bez vyzdění. Poloha Lesní chaty nad stadionem a centrálním parkovištěm zvyšuje pohledovou vnímatelnost stavby ležící ve III. zóně CHKO Jizerské hory. Jedná se o krajinu kulturní – A, tj. pásmo velmi silné ochrany krajinného rázu. Hmotu budovy nelze zaměňovat s hmotou dřeva, které by případně mohlo být uloženo pod terasou realizovanou na dřevěných podpěrách. Uložení dřeva u zdi není v rozporu s místní tradicí.
4. V doplnění stanoviska nadřízeného orgánu ze dne 30. 10. 2019, které žalovaný u Ministerstva životního prostředí vyžádal, ministerstvo uvedlo, že vystoupený zděný suterén není běžným prvkem v okolí budovy žalobce. Stavby zachycené na dvou fotografiích předložených žalobcem se nachází ve vzdálenosti cca 100 m a 500 m vzdušnou čarou od budovy žalobce. V prvním případě jde o rodinný dům, který neleží v pohledově exponované poloze. Nachází se 50 m od místní komunikace a je cloněn zelení nebo jinou zástavbou. Souhlas orgánu ochrany přírody byl v jeho případě vydán v r. 1999 s tím, že suterén s garáží bude celý zapuštěn do terénu, což nebylo realizováno. Přesto lze konstatovat, že dopad na krajinný ráz je výrazně nižší než u budovy žalobce a dům svými proporcemi splňuje parametry staveb v CHKO. Vybočuje pouze vysunutým suterénem,

zatímco budova žalobce obsahuje vybočujících prvků celou řadu. Na druhé žalobcem předložené fotografii se nachází rodinný dům s vysunutým suterénem a terasou, je však vzdálenější budově žalobce. Dům je dobře pozorovatelný u místní komunikace, vysunutý suterén je částečně pohledově zacloněn. Souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody bylo vydáno v r. 2006. Dopad této stavby na krajinný ráz je výrazně nižší než v případě budovy žalobce, neboť nejde o tak exponovanou polohu, proporce stavby splňují parametry staveb v CHKO, suterén i terasa jsou také v daném místě vhodněji zapojeny do terénu. Důvodem nesouhlasného závazného stanoviska dle ministerstva nebylo primárně to, že by se v okolí obdobné prvky vůbec nevyskytovaly, nýbrž to, že žalobcem provedený nepovolený stavební zásah v kumulaci s dalšími realizovanými nepovolenými stavebními úpravami byl v kontextu celkového vzhledu Lesní chaty a její přístavby pro dopad na krajinný ráz již příliš negativní, a tedy nepřijatelný.

5. Žalovaný poukázal na úpravu § 149 správního řádu a uzavřel, že i přes vyjádření žalobce, který závěry doplňujícího stanoviska ministerstva rozporoval, nadále zůstává v platnosti negativní závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny. Z tohoto důvodu není možno žádosti o dodatečné povolení změny stavby vyhovět. Krajským soudem dříve vytknutá vada byla doplněním vypořádání odvolacích námitek žalobce zhojena. Rozhodnutí stavebního úřadu tedy bylo potvrzeno.
6. Žalobce v podané žalobě namítal, že závazná stanoviska AOPK a Ministerstva životního prostředí včetně doplnění vypořádání odvolacích námitek ze dne 30. 10. 2019, jakož i na ně navazující rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného jsou nezákonná. Závazné stanovisko AOPK je obsahově nepřehledné, obsáhlé a nesrozumitelné, dále postrádá správní úvahu ohledně dopadů stavby žalobce na zájem na ochraně krajiny, neuvádí, v čem byl narušen krajinný ráz. Věnuje se naopak i prvkům stavby, které s žádostí o dodatečné povolení stavby nesouvisí. V rámci tohoto stanoviska nebyl řádně proveden test proporcionality veřejného a soukromého zájmu, když byl akcentován pouze zájem veřejný, který nebyl ani řádně konkretizován. Nebyl řádně zhodnocen rozdíl mezi stavbou bez a včetně realizovaného stavebního záměru.
7. Žalobce dále uvedl, že neměly být posuzovány prvky, které byly postaveny na základě dříve vydaných stavebních povolení, jako jsou vikýře či nedůrazné vodorovné oddělení pater stavby. Řešeného stavebního záměru se týká žalobci vyčítané navýšení hmoty stavby, pokud by došlo k vyzdění terasy namísto dřevěné konstrukce s přístřeškem na dřevo. Procentuální nárůst hmoty stavby je ve vztahu k původní stavbě zanedbatelný a vyzdění suterénu není způsobilé zasáhnout do krajinného rázu. Prvek vyzdění suterénu je navíc využíván i na sousedních objektech a nevymyká se okolní zástavbě. Vyplněním prostoru pod terasou dřevem by se z hlediska hmoty dosáhlo stejného efektu jako jeho vyzděním. Při pohledu z parkoviště, z boku budovy či přímo nad budovou navíc není vyzdění suterén vidět. Stavba navazuje na parkoviště a lyžařský stadion, což vylučuje závěr o nepřipustném zásahu do krajinného rázu. Výtka ohledně agresivně působící oranžové barvy je nepřipadná, předmětem dodatečného povolení je přístavba, kde se takto zbarvené dřevěné obložení nevyskytuje. Vyzdění část má být obložena libereckou žulou, která nenarušuje celkový vzhled stavby. Zhodnocení stavebního záměru nemohlo proběhnout při znalosti současné zástavby X. Místní budovy jsou často osazeny vikýři, výjimkou není vyzdění terasy či protažení garáží do prostoru. Žalobci jsou vytýkány prvky vyskytující se

na okolní zástavbě, nejde tedy již o netypické prvky. Závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 10. 2018 se dostatečně nezabývalo argumenty žalobce obsaženými v odvolání a pouze zopakovalo tvrzení AOPK. Uvedené výtky proto žalobce vznáší i vůči tomuto stanovisku nadřízeného orgánu.

8. Dle žalobce se Ministerstvo životního prostředí v rámci doplnění vypořádání odvolacích námitek sice zabývalo dvěma fotografiemi, které žalobce připojil ke svému odvolání, opomenuto však zůstalo dalších 18 fotografií, které žalobce přiložil ke správní žalobě ze dne 24. 1. 2019 a opětovně je zaslal žalovanému dne 19. 12. 2019 v rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dvě zmíněné fotografie byly hodnoceny účelově, rozporně se ministerstvo vyjádřilo k otázce, zda se budovy na fotografiích nacházejí v bezprostřední blízkosti budovy žalobce. Jedna ze staveb je hodnocena jako dobře pozorovatelná, ale následně je označena za méně exponovanou. Ministerstvo přiznává, že se vyzděné terasy v X vyskytují, čímž je popřen argument netypičností. Pracovníci dotčených orgánů nemají dostatečnou místní znalost a žalobcovu stavbu nehodnotí objektivně. Žalobce před rozhodnutím žalovaného využil možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, doplnil 18 dalších fotografií a navrhoval přerušení řízení, neboť ve věci předchozího rozhodnutí žalovaného je podána kasační stížnost. Žalovaný se s touto argumentací včetně návrhu na přerušení řízení nevypořádal.
9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí podané žaloby. Uvedl, že se ztotožnil s doplněním závazného stanoviska učiněným Ministerstvem životního prostředí. Historicky vznikaly povolené i nepovolené stavby, některé esteticky hodnotné, jiné rušivé. Pro každého stavebníka není problém opatřit si kdekoli v republice fotografie rušivých prvků. Výskyt nevhodných prvků není důvodem k připuštění dalšího estetického znehodnocování daného území, které je v daném případě chráněnou krajinnou oblastí. Před zájmem žalobce je nutno upřednostnit veřejný zájem na ochraně krajiny. Každá další nevhodná stavba znehodnocuje chráněné území. Žalobce poukazuje na dílčí prvky na jiných stavbách a z toho dovozuje, že na jeho stavbě se takové prvky mohou vyskytovat naráz. Odborné dotčené orgány slouží k hájení veřejného zájmu, neprovádí test proporcionality. Povinností žalovaného nebylo reagovat na další námitky žalobce, který předložil 18 fotografií. Žalovaný by jinak musel vyžádat od ministerstva další doplnění, na což by mohl žalobce předložit další fotografie, čímž by bylo možno oddalovat rozhodnutí donekonečna. Je proto třeba uplatnit zásadu koncentrace řízení. Navíc důvodem negativního stanoviska nebylo primárně to, že by se v okolí obdobné stavební úpravy nevyskytovaly, nýbrž kumulace řešeného stavebního zásahu s dalšími nevhodnými prvky na Lesní chatě.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žádostí žalobce podanou dne 20. 7. 2012 u Magistrátu města Jablonec nad Nisou bylo zahájeno řízení o dodatečném povolení změny stavby – přístavby k budově č. p. X v obci X, v CHKO Jizerské hory, spočívající ve zbudování vyzděného suterénu s terasou. Po doplnění žádosti o projektovou dokumentaci vyžádal stavební úřad vyjádření AOPK v otázce, zda je projektová dokumentace v souladu se závazným stanoviskem AOPK ze dne 19. 4. 2010, č. j. X. Po obdržení negativní odpovědi vyzval stavební úřad žalobce k předložení závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny. Po opakovaném prodlužování lhůt bylo stavebnímu úřadu ze strany AOPK doručeno negativní závazné stanovisko ze dne 19. 7. 2017 k předmětné změně stavby. Na

jeho podkladě stavební úřad poprvé zamítl žádost žalobce dne 27. 9. 2017. V důsledku zrušení podkladového závazného stanoviska v přezkumném řízení nicméně bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti v odvolacím řízení zrušeno. Stavebnímu úřadu bylo ze strany AOPK doručeno nové negativní závazné stanovisko ze dne 4. 4. 2018. S ohledem na ně vydal stavební úřad v úvodu rozsudku popsané prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby. K odvolání žalobce toto rozhodnutí přezkoumal žalovaný, jenž si s ohledem na povahu odvolacích námitek vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny. Protože Ministerstvo životního prostředí, jakožto nadřízený dotčený orgán, závazné stanovisko potvrdilo, potvrdil také žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu, a to rozhodnutím ze dne 26. 11. 2018, sp. zn. X.

11. Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci po podání žaloby proti poslední uvedenému rozhodnutí žalovaného toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 30. 8. 2019, č. j. 59 A 9/2019-50, zrušil z důvodu nedostatečného vypořádání odvolací námítky žalobce týkající se výskytu žalobci vytýkaných stavebních prvků na okolních stavbách. Po vrácení spisového materiálu žalovanému žalovaný požádal o doplnění stanoviska Ministerstva životního prostředí o vyjádření k uvedené odvolací námitce. Ministerstvo poskytlo vyjádření k věci ze dne 30. 10. 2019, jehož závěry, které žalovaný posléze převzal do nyní napadeného rozhodnutí, nezměnily nic na negativním postoji ministerstva k přístavbě žalobce. Po vyjádření žalobce ze dne 19. 12. 2019,

v němž žalobce rozporoval závěry doplňujícího stanoviska s tím, že připojil 18 fotografií okolních staveb, a deklaroval, že považuje za účelné přerušování správního řízení, vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 2. 1. 2020.

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu, jimiž byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání dodatečného povolení změny stavby s odkazem na § 149 odst. 3 správního řádu. Důvodem bylo posouzení stavebního záměru jako nepřijatelného dotčenými orgány na úseku ochrany přírody a krajiny.
14. V předmětném řízení o dodatečném povolení stavby musí stavebník v souladu s § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, prokázat, že stavba uvedená v odst. 1 písm. b), tj. prováděná či provedená bez příslušného rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním, není mj. v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
15. Ochrana veřejných zájmů na tom kterém úseku státní správy je v řízení o dodatečném povolení stavby (stejně jako např. v územním či stavebním řízení) zajištěna prostřednictvím stanovisek dotčených orgánů a jejich požadavků ve smyslu § 4 odst. 2 stavebního zákona. Závazná stanoviska dotčených orgánů jsou pro stavební úřad závazným

podkladem. Z § 129 odst. 2 písm. c), § 129 odst. 3 stavebního zákona ve spojení s § 149 odst. 3 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, vyplývá, že negativní závazné stanovisko ke stavebnímu záměru, o jehož dodatečné povolení jde, vede bez provádění dalšího dokazování k vydání zamítavého rozhodnutí. Podle § 149 odst. 3 správního řádu totiž platí, že pokud bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

16. Veřejné zájmy na ochraně přírody a krajiny prosazují a chrání orgány ochrany přírody a krajiny. Ty podle § 44 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, vydávají závazná stanoviska mimo jiné pro územní a stavební řízení na území chráněné krajinné oblasti, z čehož s ohledem na povinnost stavebníka dle § 129 odst. 3 stavebního zákona doložit podklady ve stejném rozsahu plyne, že závazná stanoviska tyto dotčené orgány vydávají i pro řízení o dodatečném povolení stavby na území chráněné krajinné oblasti.

17. Na obsah takového závazného stanoviska jsou kladeny vysoké nároky. Pro jeho obsah, formu a náležitosti se podle § 154 správního řádu přiměřeně užití § 67 a § 68 správního řádu upravující náležitosti rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2011, č. j. 9 As 21/2009-150, publ. ve Sb. NSS 2381/2011; rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Směřují-li odvolací námitky do závěrů závazného stanoviska, postupuje odvolací orgán podle § 149 odst. 4 správního řádu a u nadřízeného dotčeného orgánu si vyžádá změnu nebo potvrzení závazného stanoviska. Odvolací správní orgán musí ověřit, zda nadřízený dotčený orgán dostatečně reagoval na odvolací námitky, chybějící odborné úvahy totiž nemůže sám nahradit. Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska má zpravidla za následek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, pro které bylo stanovisko závazným podkladem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publ. ve Sb.

NSS 3018/2014). Podstatou žalobních námitek jsou především výhrady žalobce týkající se obsahu závazných stanovisek orgánů ochrany přírody a krajiny.

18. Krajský soud konstatuje, že podaná žaloba obsahuje v podstatné části shodnou argumentaci, jako předchozí žaloba týkající se téže věci, již soud vyhověl rozsudkem ze dne 30. 8. 2019, č. j. 59 A 9/2019-50. Žalovaný nicméně po zrušení jeho předchozího rozhodnutí dostatečným způsobem zareagoval na výtku obsaženou ve zrušujícím rozsudku, když od Ministerstva životního prostředí vyžádal doplnění jeho stanoviska, které následně také převzal do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplněné stanovisko ministerstva, resp. napadené rozhodnutí žalovaného doplněné o dříve chybějící argumentaci, neshledává krajský soud nepřezkoumatelným.

19. Stanovisko ministerstva nyní již dostatečně reaguje na odvolací námitku existence vytýkaných stavebních prvků na dalších stavbách v X a vypořádává se i s dvěma fotografiemi přiloženými k odvolání žalobce. Je z něj zřejmé, že žalobcem vyfotografované stavby se nachází ve vzdálenosti 100 m a 500 m vzdušnou čarou od objektu žalobce. Tato vzdálenost je tedy daná a správním orgánům jednoznačně zřejmá, přičemž není podstatné, zda ji lze nebo nelze označit termínem „bezprostřední blízkost“, což je pojem relevantní právní úpravou nedefinovaný a do jisté míry subjektivní. Stanovisko převzaté do

odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně vysvětluje, že přístavba žalobce je z hlediska ochrany krajiny problematická s ohledem na existenci vícero nevhodných prvků na stavbě Lesní chaty. Tím se Lesní chata odlišuje od dalších X staveb obsahujících nevhodné prvky, nicméně nikoli v takové kombinaci a množství jako objekt žalobce. V případě jedné z vyfotografovaných staveb nebylo k ní vydané stanovisko orgánu ochrany krajiny zcela respektováno, druhá stavba je viditelná z blízké cesty, není však v tak exponované poloze v rámci X, jako stavba žalobce. Tyto závěry soud nepovažuje za rozporné.

20. Závazná stanoviska dotčených orgánů jako celek nejsou nesrozumitelná, nadbytečně obsáhlá či nepřipustně nepřehledná. Jejich obsáhlost a s tím související přehlednost či nepřehlednost vychází ze složitosti a historie řešeného případu Lesní chaty a jejich přistavovaných částí a prvků. Svůj díl odpovědnosti na tom nese sám žalobce, který v místě stavěl bez povolení, což ke zjednodušení situace nepřispívá. Zejména závazné stanovisko AOPK obsáhle popisuje vývoj podoby Lesní chaty a související správní řízení. Nadřazené závazné stanovisko je stručnější a je uspořádáno velmi systematicky a srozumitelně. Jestliže se dotčené orgány věnovaly podobě Lesní chaty jako celku a zmiňovaly i prvky, které nejsou součástí přistavěného suterénu s terasou, tedy předmětu řízení o dodatečném povolení stavby, nejednalo se dle názoru soudu o vybočení z mezí správního uvážení, jak naznačuje žalobce. Orgány ochrany krajiny jsou oprávněny hodnotit dopad předmětné přístavby na podobu krajiny v kontextu vzhledu celé Lesní chaty. Pokud již Lesní chata obsahuje prvky ne zcela vhodné s ohledem na okolní krajinu, lze k takovým prvkům přihlídnout při úvaze, zda souhlasit s další rušivou přístavbou. Jejich zmiňování v závazných stanoviscích, resp. v rozhodnutích stavebního úřadu a žalovaného, proto nepředstavuje nezákonnost těchto správních aktů.
21. Závazná stanoviska převzatá do rozhodnutí popisují vzhled typických jizerskohorských staveb a jednoznačně z nich plyne, v čem se přistavěný vyzděný suterén s terasou od místních typických stavebních řešení odlišuje. Není tedy pravdou, že by žalobci nebylo dostatečně osvětleno, v čem se jeho stavba dostává do rozporu se zájmy ochrany krajiny a proč nelze jeho zájem upřednostnit. Dotčené orgány jsou povoleny k ochraně veřejného zájmu, jehož narušení přístavbou je ze závazných stanovisek, resp. napadeného rozhodnutí zřejmé. Bylo rovněž vysvětleno, proč ani přítomnost nevhodných prvků na některých X stavbách neospravedlňuje povolení žalobcovy přístavby. S názorem žalovaného, že existence nevhodných stavebních prvků na některých místních budovách nepředstavuje generální pardon pro další necitlivou stavební činnost, se krajský soud ztotožňuje a znovu opakuje, že pokud jde o stavby, jejichž fotografie žalobce přiložil k odvolání, bylo žalobci srozumitelně vysvětleno, v čem spočívá odlišný pohled Ministerstva životního prostředí na tyto stavby ve srovnání se stavbou žalobce. Závazná stanoviska se zabývala typickou podobou jizerskohorské architektury, která je dána historicky a již nelze popřít poukazem na její dílčí nerespektování. Ani přítomnost lyžařského stadionu v turistickém centru X, v jehož sousedství se stavba žalobce nachází, neopravňuje žalobce k provádění stavební činnosti narušující veřejný zájem na ochraně krajiny.
22. Přijmout nelze ani námitku žalobce, že umístěním dřeva do prázdného prostoru pod dřevěnou terasou, s níž by dotčené orgány souhlasily, by bylo dosaženo stejného efektu, jako vyzděním terasy, pod níž jsou zbudovány místnosti. Dotčené orgány vysvětlily, že

uložení dřeva u domu je v místě typické, uložené dřevo navíc, na rozdíl od vyzdění terasy, nelze považovat za stavbu ve smyslu stavebního zákona. Nesouhlas žalobce s argumentací dotčených orgánů neznamená, že tyto orgány postupují neobjektivně či bez znalosti lokality.

23. Pokud se žalobce v reakci na doplnění stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 10. 2019 vyjádřil podáním ze dne 19. 12. 2019, k němuž připojil 18 dalších fotografií, nebylo povinností žalovaného přeposílat vyjádření žalobce ministerstvu k další reakci a zhodnocení nových fotografií. Žalobce ve svém vyjádření ani nevzněl novou odvolací námitku, nýbrž opakoval námitku výskytu nevhodných prvků na okolních X stavbách, s jejímž vypořádáním ze strany nadřízeného dotčeného orgánu nesouhlasil. Ministerstvo životního prostředí však na tuto odvolací námitku ve svém doplňujícím vyjádření přezkoumatelným způsobem zareagovalo, když se nejen vyjádřilo ke dvěma konkrétním stavbám, jejichž fotografie žalobce připojil k odvolání, ale rovněž vysvětlilo, že nepopírá výskyt rušivých prvků na jiných X stavbách, součet takových prvků na Lesní chatě nicméně přesahuje únosnou míru, a proto nelze kladné stanovisko udělit.
24. Za této situace již nebylo namístě vyžadovat další vyjádření nadřízeného dotčeného orgánu k polemice žalobce a dalším fotografiím, jimiž měla být podložena jinak již vypořádaná námitka. Lze dát za pravdu žalovanému, že vyžadováním takového postupu by došlo k narušení principu rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť žalobce by měl možnost obstrukčním předkládáním dalších fotografií neúměrně prodlužovat řízení a docílit opakovaného přeposílání spisového materiálu mezi žalovaným a nadřízeným dotčeným orgánem. Žalobci přitom nic nebránilo připojit vícero fotografií již k odvolání, v daném případě i výrazně později před předložením spisu Ministerstvu životního prostředí k vypořádání námitky nevhodnosti prvků na okolních stavbách. Skutečnost, že žalobce tyto další fotografie předložil krajskému soudu v rámci soudního řízení správního vedeného pod sp. zn. 59 A 9/2019, nečinila z těchto fotografií součást správního spisu a nezaložila povinnost nadřízeného dotčeného orgánu se k těmto fotografiím vyjadřovat. Do správního řízení přinesl žalobce zmíněné fotografie až dne 19. 12. 2019, tedy po vypořádání uvedené námitky ministerstvem.
25. Vyjádření žalobce ze dne 19. 12. 2019 žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval, nezákonnost napadeného rozhodnutí přitom nezpůsobuje, že žalovaný na toto vyjádření nereagoval blíž. Pokud jde o návrh žalobce na přerušování řízení z důvodu podání kasační stížnosti ve věci předchozího rozhodnutí žalovaného, žalovaný jej zjevně za důvodný nepovažoval, když řízení nepřerušil a naopak vydal rozhodnutí ve věci. Šlo ostatně o správný přístup, neboť za vniklé situace byl žalovaný povinen v řízení pokračovat a na výsledek řízení o kasační stížnosti nevyčkávat, jak to plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49. Kromě návrhu na přerušování řízení je podstatou vyjádření (obdobně jako v žalobě) nesouhlas žalobce se závěry Ministerstva životního prostředí, které však žalovaný správně vyhodnotil jako přezkoumatelné a nepřislušelo mu je po odborné stránce blíže hodnotit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163).
26. Vzhledem k uvedenému soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51

odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce vyjádřil svůj souhlas a žalovaný svůj nesouhlas nevyjádřil ve stanovené lhůtě.

27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 25. listopadu 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu